

S. Andreas – 18de Zondag door het Jaar – 1 augustus 2021

Honger naar gerechtigheid

Evangelie (Joh., 6, 24-35)

Jezus zei: `Waarachtig, Ik verzeker u: u zoekt Mij niet omdat u tekenen hebt gezien, maar omdat u volop hebt kunnen eten. U moet niet zoveel werk maken van vergankelijk voedsel, maar liever van het voedsel dat blijft, het voedsel van het eeuwige leven, dat de Mensenzoon u zal geven; want op Hem heeft de Vader, God zelf, zijn zegel gedrukt.' Daarop zeiden ze: `Wat moeten we doen als we de werken willen verrichten die God van ons vraagt?'

Jezus gaf hun ten antwoord: `Dit werk vraagt God van u: dat u gelooft in Hem die Hij gezonden heeft. [...] Ik ben het brood om van te leven. Wie naar Mij toe komt krijgt geen honger meer, en wie in Mij gelooft krijgt nooit meer dorst'.

Inleiding:

Verleden week ging het over de wonderbare broodvermenigvuldiging. Toen de honger gestild was, zegt het evangelieverhaal, gingen de mensen achter Hem aan om Hem tot hun koning te maken. Vandaag gaat het opnieuw over honger en honger stillen, maar Jezus gebruikt dit beeld om iets anders duidelijk te maken, iets belangrijkers: honger naar gerechtigheid, honger naar een andere wereld. Het brood dat die honger kan stillen, heb ik in de aanbidding, zegt Hij; het komt uit de hemel. Wie mijn brood eet, zal nooit meer honger hebben.

Overweging:

'A bended knee is no way to be free' 'Op de knieën gaan voor het kwaad, maakt je geen vrij mens.' Dat waren de woorden van de vader van Peter R. de Vries; het werd ook het levensdevies van zijn zoon; en hij liet het niet enkel bij die mooie woorden; hij betaalde er een prijs voor. Verleden week woensdag schuivelden duizenden mensen langs de baar, in stilte. Zijn kleed aanraken ging niet, maar de kist waar hij in lag, wel. Het hele gebeuren had niet in de kerk plaats, maar heilig was het wel. Het had iets van de bergrede: 'zalig die hongeren naar gerechtigheid, zalig die vervolgd worden om gerechtigheid'; iets waar alle mensen ten diepste naar snakken; het had iets van God. Duizenden, uit binnen- en buitenland, mannen en vrouwen, jong en oud, van alle kleuren, van alle naties, van alle religies; God was een van hen in die lange rij, denk ik.

Nu de lezingen vandaag, hebben die daar iets mee van doen?

Er zijn mensen die ieder moment van de dag weten te vertellen hoeveel calorieën zij al gehad hebben en hoeveel zij er die dag nog mogen/moeten hebben. En toch, bij al die aandacht voor gezond leven ontbreekt er nog iets. Er zijn er, die alles hebben wat hun hart begeert: een goede baan, een mooi huis, een mooie auto, de jongste mode, een wintervakantie, een zomervakantie. En toch, ofschoon dat alles binnen bereik ligt, ontbreekt er nog iets. Er zijn mensen, die als de dood zijn voor een rimpel, voor een grijze lok; ze zetten in op een gladde huid, op een jeugdig uiterlijk. En toch ontbreekt er nog iets. Er zijn kinderen, die bergen speelgoed hebben. Ze hebben alles, en toch ontbreekt er hun nog iets. Er is natuurlijk alles voor te zeggen dat mensen op hun gezondheid letten; dat zij mooi willen zijn; dat zij een goed leven hebben; en dat kinderen hun speelgoed hebben. Toch voelen wij dat er nog iets belangrijkers is in het leven.

Brood alleen, dat fysieke honger stilt, is niet voldoende. Puur consumptiegedrag en bevrediging van primaire behoeften maken de mens niet gelukkig. Alleen daarop inzetten is niet toereikend, brengt eerder verveling. Er is méér nodig om echt gelukkig te zijn: honger naar gerechtigheid,

honger naar een mooiere wereld. Daar gaan de lezingen van vandaag over. De Canadese filosoof Charles Taylor omschrijft de ervaring waaraan geloof ontspringt zo: "Ergens, in een bepaalde activiteit, of toestand, (of persoon, G.B.) bevindt zich een volheid, een rijkdom, dwz. op die plaats, in die activiteit, of toestand, (of persoon, G.B.) is het leven voller, rijker, dieper, meer de moeite waard, bewonderenswaardiger, meer zoals het zou moeten zijn." Zó om je heen kijken is het begin van geloof, zegt hij.

En nu de overstap naar ons vandaag , hier in Heerlen, aug. 2021. Er is méér nodig, dan bevrediging van onze primaire behoeftes. Jezus wil geen volgelingen, die alleen maar aan zichzelf denken en geen oog hebben voor hen die niets hebben. Hij wil mensen die oog hebben voor de arme, kwetsbare, zieke, gehandicapte, vernederde mensen. Het gaat hem dus om inzet en verantwoordelijkheid van mensen voor elkaar. Waar dat gestalte krijgt in een gemeenschap, waar mensen hun eigen leven tot brood maken voor elkaar, dáár zijn zij op hun mooist, ook al zit er dan een rimpeltje in hun gezicht of een plooi in hun lichaam. Dáár zijn mensen echt gelukkig, niet alleen zij die ontvangen, maar ook zij die geven.

Hoe pak ik, hoe pakken we dat aan? Vroeger dacht ik , dachten wij misschien, dat we een plan moesten schrijven, met een aantal doelstellingen (targets) en dan aan de slag moesten: aan doelstellingen werken, targets afvinken, etc. Nu denk ik daar anders over, ik denk eerder: Hoe pak ik /pakken wij op wat op ons pad komt? 'Leven van wat komt', stond verleden jaar op de muur hierachter me. Het leven is grilliger, laat zich niet plannen achter een bureau. Een buurman/ buurvrouw/een vreemdeling klopt aan de deur, is in nood. Je daarop instellen, je eigen agenda loslaten. Wat het ook mag kosten aan tijd en energie. Er dan helemaal zijn voor die ander. Alleen als wij zó te werk gaan, als dát onze grondhouding is, alleen dán kan God met ons geschiedenis schrijven, denk ik. Alleen als ieder zijn/haar talent, zijn/haar tijd en energie, inzet, vanuit die grondhouding, alleen dán kan het koninkrijk van God doorbreken in onze wereld.

Lieve mensen, dit is wat Peter R. de Vries in zijn leven waarmaakte, onvoorwaardelijk (vraag het aan de ouders van Nicky Verstappen , Marianne Vaatstra, Tanja Groen, etc.). Dit is wat in die schuivende menigte leefde, verleden week, die eer wilde bewijzen aan die man, honger naar gerechtigheid, honger naar: zoals het zou moeten zijn in onze wereld. En dit is (ik zeg het uit oprechte waardering, en ter aanmoediging om op die weg dóór te gaan) dit is volgens mij wat gaande is op velerlei manieren, en groeit, in de Andreasgemeenschap. Onze God, de God van de Bijbel, hoort het kermen van mensen vandaag en rekt op ons om er iets aan te doen. 'A bended knee is no way to be free.'